

PURTĂTORUL DE DRAPEL, VLAD POHILĂ

Prof. dr. Zamfira MIHAIL

România este patria noastră și a tuturor românilor.
E România celor de demult și-a celor de mai apoi.
E patria celor dispăruți și a celor ce va să vie.

Barbu Ștefănescu Delavrancea

Un înainte-mergător este, prin definiție, acea personalitate care îi reprezintă pe cei care merg spre același țel și este cel care, cu clarviziune, cunoașterea țelului și asumarea răspunderii, formulează principii și conceptualizează modele pentru mesajul care îi reprezintă pe toți. Limba caracterizează acea parte „profundă” a fiecărui neam, pe care fiecare vorbitor o asumă, o cultivă și o perpetuează în forme care îl caracterizează. Stindardul „LIMBA ROMÂNĂ” va fi înaintea noastră, la propriu și la figurat, atât timp cât vom exista. Este înaintea noastră și înainte de noi, pentru că face parte din ontologia vorbitorilor limbii române, și este înaintea noastră, la figurat, pentru că pe ea o folosim toată viața, și din ea învățăm cum ar trebui să exprimăm cel mai bine ceea ce dorim să comunicăm și cum să ajungem să gândim mai profund cu ajutorul unei din ce în ce mai bune cunoașteri a limbii. Ne rafinăm gândirea și personalitatea prin intermediul limbii în care gândim și pe care o perfecționăm, exprimându-ne în formulări corecte și la obiect. Vlad Pohilă are „talentul” și sensibilitatea folosirii limbii române în spirit creator, care poate fi nativ, dar l-a și cultivat prin învățarea mai multor limbi străine. Limba maternă o iubește cu dragoste desăvârșită și o slujește prin tot ceea ce are el mai bun. Un Înalt Sacerdot al Limbii!

Vlad Pohilă, cunoscător profund al limbii române, pe care o înțelege în fibra intimă ca parte constitutivă a identității românilor și face din propagarea ideilor referitoare la limba pe care o vorbim subiectul principal al alocuțiunilor și pledoariilor sale, depășește statutul de tribun pentru a deveni un mentor. Acțiunea sa este concertată cu cea a elitei academice de permanenta reconsiderare (pentru fiecare nouă generație) și de formulare implicită, pentru înțelegere de către întreg neamul, a ceea ce înseamnă limba vorbită (și scrisă) de fiecare în parte și de toți împreună. Pledoaria sa pentru limbă include lecția de demnitate pentru cei aflați sub teroarea dominării culturale, prin ucaz, de către neamuri aflate la puterea politică, care înăbușă, astfel, demnitatea ca manifestare a trăirii spirituale proprii, prin crearea unui surogat „de bilingvism” dominat de alogloți.

Oralitatea asigură transmiterea oricărei limbi de-a lungul generațiilor, și limba noastră românească de aceea este „limba latină vorbită neîntrerupt în spațiul carpatic danubiano-pontic”, pentru că a fost asumată ca formă de redare a gândurilor și sentimentelor, de relatare a evenimentelor și de memorare a lor de către trăitorii statornici ai pământului românesc.

De-a lungul vieții, Vlad Pohilă s-a simțit intim preocupat de omagierea permanentă și tot mai cuprinzătoare a celei mai diafane realități care ne înconjoară și ne încorporează, care constituie ființa noastră ca oameni: limba pe care o vorbim. Răspunderea în fața propriului „eu”, a formatorilor de formatori, este infinit mai grea decât cea pe care cei care se consideră formatori o folosesc pentru materialul uman pe care trebuie să-l formeze. Pohilă a fost și este un formator al formatorilor, în pofida faptului că aceste trepte intermediare complică procesul de transmitere a datelor, nu numai ca complexitate, ci ca arie a informațiilor, a releelor de legătură și a formulărilor în care întreaga acțiune este transmisă.

Deși a făcut-o totdeauna prin scris, adică lăsând la latitudinea cititorului opțiunea lecturii și a receptării celor scrise, autorul Vlad Pohilă a avut certitudinea neexprimată, dar evidentă, că scrisul său captează atenția celui care are în mână textul, pe care îl determină, prin formulările concise și expresive, să continue lectura și îl convinge, prin forța argumentelor, de veridicitatea celor exprimate. Exprim această convingere eu, ca lector permanent

al celor scrise de Vlad Pohilă, și o atestă bibliografia bogată a scrierilor sale. De aceea bănuiesc că el este conștient de magia cuvântului exprimat, pe care îl expune de fiecare dată inspirat. A scrie studii, articole, fișe și articole de dicționare enciclopedice sau de cultură generală (cum sunt *Calendarele Naționale* ale Bibliotecii Naționale a Republicii Moldova) sau editoriale (concise și rotunde ca niște manifeste de avangardă) reprezintă dovada talentului de eseist, analist și cunoscător profund al fenomenului cultural. La care se adaugă talentul, adică acea dotare nativă de a scrie „interesant”, captivând atenția cititorului și convingându-l prin justetea expunerii.

Vlad Pohilă este altruist în viață și în scrisul său. Scrie despre ceea ce știe că va interesa pe cei mulți, nu despre ceea ce îl interesează pe el la un moment dat. Se împarte fără a se fragmenta, pentru că ne dă totdeauna un întreg coerent, logic ca o lecție bine organizată, eficient ca o mână de ajutor sosită la timp. Ne scoate din impasul dubiilor, ne dă firul de conduită intelectuală, ne deschide ochii asupra a ceea ce este în preajmă, și nu vedem, sau asupra a ceea ce a fost, și trece în uitare.

Purtătorul de drapel merge înainte de-a lungul vieții sale. Opririle aniversare sunt momente de reflecție, de bilanț al etapelor parcurse, de proiecții în viitor. Este reconfortantă imaginea spre orizont a drumului care se întinde în timp. Cu tot mai multe satisfacții ale lucrului făcut, cu încredere că biruim timpul, pentru a finaliza cele viitoare! Pentru tot mai multe și binefăcătoare scrieri ca și celelalte realizări culturale, așa cum au fost toate cele deja înfăptuite, îi dorim ani mulți și rodnici lui Vlad Pohilă, la acest moment aniversar! Limba română este foarte frumoasă și este zâna cea bună a tuturor vorbitorilor ei! Vlad are încredere în ea, ea îi aduce bucurii și mulțumire sufletească! Îi dorim să încerce sentimentul PLENITUDINII!

Dacoromania [online] [citat 18.06.2020].

Disponibil: <https://tinyurl.com/y9wmvxx2>